Ἡ προέκτασις τοῦ κυματοθραύστου προβάλλει ὡς ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ λιμένος καὶ διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν κρηπιδωμάτων ὑπερωκεανείων. Ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι οἱ ἁρμόδιοι τοῦ Ὑπουργείου θὰ τὸ κατανοήσουν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἐπὶ ματαίῳ ἀποβαίνουν αἱ διαμαρτυρίαι καὶ αἱ ἐκδηλώσεις ἀγωνίας τῶν συμπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι πλήττονται ἀπὸ τὰς πλημμύρας. Τὰ ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα συζητοῦνται, μελετῶνται καὶ ἐξαποστέλλονται εἰς τὰς καλένδας!!!

ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

Η 90ΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΟΥ ΣΒΑΪΤΣΕΡ

ΑΦΙΕΡΩΣΕ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΛΑΜΠΑΡΕΝ, Ἡ ἀφρικανικὴ αὐτὴ πόλη ἔχει συνδέσει τὸ ὄνομά της μὲ τὴν παρουσία τοῦ διάσημου ἰατροφιλοσόφου Ἄλμπερτ Σβάϊτσερ, ὁ ὁποῖος μένει ἐπὶ χρόνια ἐκεῖ καὶ προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του στοὺς ἰθαγενεῖς κατοίκους, ποὺ στεροῦνται σχεδὸν ὁλότελα τὴν ἰατρικὴ καὶ φαρμακευτικὴ περίθαλψη.

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες γιορτάσθηκαν στὴν πόλη τῆς Λαμπαρὲν τὰ 90 χρόνια τοῦ Ἄλμπερτ Σβάϊτσερ. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ὀργανώθηκαν τελετὲς καὶ οἱ κάτοικοι ἔδειξαν τὴν εὐγνωμοσύνη τους στὸν μεγάλο ἐπιστήμονα, ποὺ συμμερίσθηκε τὰ δεινά τους καὶ ἔμεινε κοντά τους γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Σημειώθηκε ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη ἐξέλιξη ἀκόμη: τὴν ἴδια αὐτὴ ἡμέρα, ἡ πόλη τῆς Λαμπαρὲν ἔγινε δίδυμη πολιτεία μὲ τὸ Κάϋζελσπεργκ καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ γιορτάσθηκε μὲ εἰδικὲς τελετές, στὶς ὁποῖες ἔλαβαν μέρος ὅλοι οἱ κάτοικοι.

Ὁ Ἄλμπερτ Σβάϊτσερ ἐφθασε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Λαμπαρὲν τὸ 1913. Πέρασε, δηλαδή, τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζῆς του στὴν Ἀφρικανικὴ Ἤπειρο, κάτω ἀπὸ συνθῆκες ἐξαιρετικὰ δύσκολες. Ἡ θέλησή του νὰ βοηθήσῃ τοὺς κατοίκους καὶ νὰ συμπαρασταθῇ στὶς κακουχίες των, προκάλεσαν τὸν θαυμασμὸ τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης. Ὁ Σβάϊτσερ ἵδρυσε ἐκεῖ ἕνα μεγάλο νοσοκομεῖο καὶ δωρεὰν πρόσφερε τὶς ὑπηρεσίες του στοὺς ἀρρώστους. Τὸ νοσοκομεῖο ἔχει τώρα ἐπεκταθῆ, ἔχει πλουτισθῆ μὲ σύγχρονα μέσα καὶ διαθέτει ἕξη γιατρούς, 15 νοσοκόμες, Εὐρωπαῖες καὶ Ἀμερικανίδες, καὶ δέκα Ἀφρικανές.

Ἀλλὰ οἱ ὑπηρεσίες ποὺ πρόσφερε ὁ διάσημος ἰατροφιλόσοφος δὲν ἀφοροῦσαν μόνο τὴν ὑγεία καὶ τὴν περίθαλψη τῶν κατοίκων. Ὁ Σβάϊτσερ βοήθησε τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ προσέφερε τὶς ὑπηρεσίες του γιὰ τὴν ἐπέκταση τῶν καλλιεργειῶν καὶ τὴν ἀνέγερση σπιτιῶν, ποὺ ἐξεπλήρωναν τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς. Γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ὑπηρεσίες του, οἱ κάτοικοι τῆς Λαμπαρὲν καὶ τῶν γειτονικῶν χωριῶν καὶ πόλεων ἦλθαν στὶς τελετὲς γιὰ τὴν 90ὴ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων τοῦ Σβάϊτσερ γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν καὶ νὰ τὸν τιμήσουν.

Παρὰ τὰ 90 χρόνια του, ὁ ἰατροφιλόσοφος ποὺ ἀγάπησε τοὺς Νέγρους καὶ τὴν Ἀμερική, διατηρεῖται καλά. Σκύβει λίγο ὅταν περπατᾶ, φορᾶ πάντα τὴν κάσκα του καὶ εἶναι ντυμένος μὲ τὸ λευκὸ κοστούμι του, ὅπως συνήθιζε πάντα. Ὅταν ἐγκατέλειψε τὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ πάρῃ μέρος στὴν τελετή, μπῆκε σὲ μία πιρόγα. Οἱ ἰθαγενεῖς τὸν συνώδευαν μὲ τραγούδια. Γι' αὐτούς, ὁ γερο-γιατρὸς εἶναι μία οἰκεία συμπαθητικὴ μορφή. Γνωρίζουν οἱ περισσότεροι ὅτι εἶναι αὐταρχικὸς πολλὲς φορές, στὴ δουλειά του, ἀλλὰ ὅτι τοῦ ἀρέσει νὰ κάμῃ ἀστεῖα.

Ὁ Σβάϊτσερ μένει σὲ ἕνα ἁπλό, μικρό, ξύλινο σπίτι. Τὸ δωματιο ὅπου κοιμᾶται εἶναι ἐπίσης μικρό. Ὑπάρχουν ἐκεῖ πολλὰ βιβλία καὶ ἀκόμη περισσότερες ἐπιστολές. Γράφουν ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν γιὰ τὸ ἔργο του καὶ νὰ τοῦ ἐκφρασουν τὸν θαυμασμό τους. Ὑπάρχους ὅμως πολλοὶ φίλοι καὶ θαυμαστὲς του, οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν στὴ Λαμπαρὲν γιὰ νὰ τὸν δοῦν. Ὁ γιατρὸς τοὺς δέχεται καλόκαρδα καὶ τοὺς προσφέρει μπύρα ἢ λεμονάδα. Τὴν ἡμέρα ποὺ γιόρταζε τὰ γενέθλιά του ἔφθασαν μὲ εἰδικὸ ἀεροπλάνο Ἀμερικανοὶ καὶ Φινλανδοὶ φίλοι του. Τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ἕνα μεγάλο γήπεδο, κοντὰ στὴν Λαμπαρέν, καὶ ἡ ἐμφάνισή του προκάλεσε τὴν ἔκπληξη καὶ περιέργεια τῶν κατοίκων.

Ἡ ἀνακήρυξη τῆς Λαμπαρὲν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΥ ΖΙΡΑΡ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ καὶ ὁ κόσμος του

Β΄

Ἐπὶ σαράντα αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ καὶ δυστυχῶς ἀκόμη καὶ σήμερα, τὸ παιδὶ στὶς εἰδωλολατρικὲς φυλὲς εἶναι θῦμα τῶν ἐθίμων καὶ τῶν νόμων. Τὸ πωλοῦν, τὸ ἐξευτελίζουν, τὸ θανατώνουν.

Στὴ Καρχηδόνα, ὑπῆρχε ἕνα τεράστιο ὀρειχάλκινο ἄγαλμα ἀφιερωμένο στὸ πατέρα τοῦ Δία, τὸν Κρόνο. Κάθε χρόνο, ὡρισμένες ἡμέρες, οἱ εἰδωλολάτραι περιεκύκλωναν τὸ ἄγαλμα μὲ φλόγες. Τότε, πλῆθος γυναικῶν ἐπλησίαζαν μέ τὰ παιδιά τους καὶ τὰ ἔρριχναν μέσα στὴ φωτιά. Οἱ δυσυχισμένες αὐτὲς γυναῖκες ἐφαντάζοσαντε ὅτι μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ κατεύναζαν τὸν θυμὸ τοῦ εἰδώλου καὶ θὰ γινόσαντε ἄξιες τῆς εὐνοίας του.

Στὴ Κίνα, μέχρι πρὸ ὀλίγων χρόνων, ἐπετοῦσαν παιδιὰ στὰ ἀπορρίμματα καὶ τὰ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι. Πολλοὶ ἱεραπόστολοι ἔφερναν μαζί τους ἐπὶ τοῦτο χρήματα γιὰ νὰ ἐξαγοράζουν τὰ Κινεζόπουλα ἀπὸ ἕνα τέτοιο θάνατο.

Στὰ χριστιανικὰ ἔθνη, ἡ παρουσία, τὸ χαμόγελο τοῦ παιδιοῦ ἀποτελεῖ τὴ χαρὰ τῆς οἰκογενείας. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ ἑξῆς Γαλλικὸ λαϊκὸ τετράστιχο:

«Ὦ, ἔλα στὰ γόνατά μου μό-
(λις ξυπνήσης
ἀγαπητό μου μικρό... Δὲν μπο-
(ρεῖς νὰφανταστῆς πόσο,
μετὰ τὴ σκληρὴ δισπάλη καὶ
τὶς κουραστικὲς ἀγρυπνίες
(μου
ἡ θέα καὶ τὸ χαμόγελό σου
(μοῦ κάνουν καλὸ στὴν ψυχή».

Τὸ παιδὶ εἶναι ἕνας ἄγγελος, ποὺ τὸν ἔχουν ἀνάγκη οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι μιὰ ψυχή, ποὺ δοκιμάζει τὸ σῶμα.

Γιὰ τοὺς γονεῖς, ποὺ φέρουν ἐπαξίως τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας:

Ἕνα παιδὶ θεωρεῖται σὰν ὁ-
(φειλὴ πρὸς τὸν Θεό·
σὰν ἕνας ἐπὶ πλέον Οἰκονόμος
στὴν ὑπηρεσία τοῦ μεγάλου
(Διδασκάλου·
σὰν ἕνα μάτι, σὰν μιὰ ἀκόμη
(αἰτία γιὰ νὰ τὸν γνωρίσουν·
σὰν μιὰ πρόσθετη φωνὴ μέσα
(στὸν ἄπειρο χορό,
μὲ τὴν ὁποίαν διὰ μέσου τῶν
αἰώνων πρέπει νὰ δοξολογῆται
(ὁ Αἰώνιος.
(Λαμαρτῖνος)

Στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, ὅτε τὰ πάντα ἀνανεοῦνται, σπουδαιότερη ἀναμόρφωσις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ ἐκείνην, ποὺ ἀφορᾶ τὸ παιδί.

Τὰ παιδιὰ κατέχουν σήμερα μεγάλη θέσι μέσα στὴν οἰκογένεια. Οἱ μεγάλοι ζοῦν περισσότερο μαζί τους· ζοῦν περισσότερο γι' αὐτά. Ἀσχολοῦνται περισσότερο μὲ τὴν ὑγεία τους, παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὴ μόρφωσί τους, φροντίζουν ἐντατικὰ γιὰ τὴ καλοπέρασί τους, προσέχουν περισσότερο τὴ γνώμη τους. Τὰ παιδιὰ γίνονται τὰ κύρια σχεδὸν πρόσωπα τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ παιδὶ δὲν εἶναι μόνον ἕνας θησαυρὸς Χάριτος καὶ ἐλπίδος· εἶναι ἀκόμη μιὰ δύναμις, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο.

Τὸ παιδί, γαλουχημένο μὲ τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη, ἔχει τὴ δύναμι τῆς προσευχῆς, τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματος. Δὲν ἠμποροῦμε νὰ καταλάβουμε τὴ δύναμι, ποὺ ἡ ἁγνὴ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ ἔχει ἐπὶ τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι αὐτή, ἡ καθαρὴ ψυχή, ποὺ κάνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὁ Παντοδύναμος πράττει τὸ θέλημά της.

Ὁ διάσημος Πορτογάλος παντοπόρος Ἀλμπουθὲρκ κατελήφθη μιὰ ἡμέρα ἀπὸ σφοδροτάτη τρικυμία. Οἱ κεραυνοὶ ἐβροντοῦσαν μὲ πάταγο καὶ τὰ ἄγρια κύματα ὡρμοῦσαν νὰ καταπιοῦν τὸ καράβι του. Ὁ ποντοπόρος εἶχε ἐξαντλήσει κάθε μέσον σωτηρίας καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ναυτική του ζωὴ ἐφοβήθη. Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπει ἕνα παιδάκι, μαζεμένο σὲ μιὰ ἄκρη. Τὸ ἁρπάζει, τὸ σηκώνει ψηλὰ στὸν οὐρανό, ποὺ τὸν διαυλάκωναν οἱ ἀστραπὲς καὶ φωνάζει: «Θεέ μου, συγχώρησέ μας πρὸς χάριν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ· ἄκουσε τὴ προσευχή του, εἰσάκουσέ το καὶ σῶσε μας». Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Τὸ καράβι ἐσώθη.

Τὸ μικρὸ παιδὶ δὲν εἶναι μόνον δυνατὸ μὲ τὴ προσευχή του· ἐπιδρᾶ ἀκόμη εὐεργετικὰ μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τὶς πράξεις του. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ παιδιοῦ ἀσκεῖται μὲ τὴν εὐπροσηγορία του, τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν ἁπλότητά του. Οἱ μεγάλοι δέχονται τὴν ἐπίδρασί του γιὰ νὰ μὴ τὸ δυσαρεστήσουν, κατὰ συγκατάβασιν καὶ ἀπὸ ἀγάπη καὶ φαίνονται σὰν νὰ ἡττήθησαν ἀπὸ τὴν ἀθωότητά του. Πόσο ὅμως ὠφελήθησαν ἀσυναισθήτως! Τὸ παιδὶ ἔχει δύναμι κατὰ τοῦ κακοῦ, τῶν οἰκογενειακῶν συγκρούσεων καὶ τῆς ἀσπλαχνίας.

Πατέρα μου, ἐφώναξε μιὰ ἡμέρα ἕνα ἀγοράκι, ἀκούοντάς τον νὰ βλασφημῇ, ἐπειδὴ τὸ παιδάκι εἶχε γυρίσει λίγο ἀργότερα ἀπὸ τὸ σχολεῖο· πατέρα, σὲ θερμοπαρακαλῶ, κτύπησέ με, ἀλλὰ μὴ βλαστημᾶς.

Καὶ ὁ ἐργατικὸς πατέρας, ἀποσβωλωμένος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ἀγκαλιασε, κατεφίλησε τὸ παιδί του καὶ τοῦ ὑπεσχέθη νὰ κόψῃ ὁριστικὰ τὸ ἐλάττωμά του.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΣΒΕΤΣΟΥ)

14)2)65: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ & ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (Ἀρχὴ Τριωδ.)
ΕΥΑΓΓ. (ΛΟΥΚΑ: ιη΄ 10—14)

"ΑΝΕΒΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΕΥΞΑΣΘΑΙ,,

Τοῦ αἰδ. κ. ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου ἀρχίζει. Εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν περίοδος τῆς ψυχικῆς περισυλλογῆς καὶ τοῦ πνευματικοῦ καταρτισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν καθορίσει μὲ θεοπνευσία πραγματικὴ ὅλες τὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες ἀπὸ σήμερα μέχρι τὸ Μεγάλο Σάββατο τὸ βράδυ, ὥστε ἡ ψυχὴ νὰ μεταρσιώνεται ἐξελικτικὰ καὶ νὰ παρνάῃ ἀπὸ ὅλα τὰ πνευματικὰ στάδια, μέχρις ὅτου φθάσῃ στὴν Ἑβδομάδα τῶν Ἁγίων Παθῶν, κορυφωθῆ στὸ δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ καὶ καταλήξῃ στὴ λύτρωσῃ καὶ στὴ θέωσι τῆς Ἀναστάσεως.

Σὰν πρῶτο βῆμα τῆς ὡραίας αὐτῆς πνευματικῆς πορείας, ἔχουν θέσει τὴν προσευχή, ἡ ὁποία πρέπει ν' ἀποτελῇ τὴ γλυκειὰ καὶ ἁγία ἀτμόσφαιρα, μέσα στὴν ὁποία θὰ πρέπει νὰ ζῇ καὶ νὰ ἀναπνέῃ ὁ ἄνθρωπος πάντοτε, σύμφωνα ἄλλωστε καὶ μὲ ἐκεῖνο, ποὺ διδάσκει ὁ Μέγας Βασίλειος: «Τοῦ Θεοῦ μνημονευτέον μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον». Δυστυχῶς ὅμως τὴν ὡραία αὐτὴ πνευματικὴ περίοδο, μὲ τὴν ἔντονη καὶ θερμὴ προσευχὴ καὶ μὲ τὴν ἐσωτερικὴ συντριβὴ καὶ μετάνοια, τὴν ἔχουμε διαστρέψει σήμερα καὶ τὴν ἔχουμε μεταβάλει σὲ περίοδο εἰδωλολατρικῶν ἐκδηλώσεων, διασκεδάσεων καὶ αἰσθησιακῶν ἐκτροπῶν.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι — πλανῶντες καὶ πλανώμενοι — καταντοῦν σὲ ἠθικὴ κατάπτωσι Εἴμαστε κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, ποὺ θρησκεύουμε δῆθεν καὶ φαινόμαστε, λίγο ἢ πολύ, συνεπεῖς στὶς θρησκευτικὲς μας ὑποχρεώσεις καὶ μάλιστα αὐτῆς τῆς περιόδου. Διότι ἔχουμε καταντήσει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀδιάφοροι ἢ τυπολάτρες χωρὶς ἐσωτερικὸ περιεχόμενο σὰν τὸν Φαρισαῖο τῆς σημερινῆς Παραβολῆς. Δὲν ξέρω, πόσοι ἀπὸ μᾶς, ποὺ παρνᾶμε κάθε χρόνο μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ αὐτὴν τὴν εὐλογημένη πνευματικὴ περίοδο, βγαίνουμε στὸ τέλος κορδισμένοι καὶ ὠφελημένοι καὶ πόσοι καταντοῦμε ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο πνευματικότεροι καὶ ἠθικῶς τελειότεροι.

Γι' αὐτό, χρέος ἔχουμε νὰ προσέξουμε, μὲ κάποια μεγαλύτερη συναίσθησι τῆς εὐθύνης μας, κατὰ τὴν ἁγία περίοδο τοῦ Τριωδίου, νὰ μελετήσουμε τὰ ὑψηλὰ πνευματικὰ τῆς διδάγματα μὲ ἐπιμέλειαν καὶ νὰ βαδίσουμε σταθερὰ τὴν κλίμακα τῶν πνευματικῶν ἀναβάσεων, σύμφωνα μὲ τὰ φωτεινὰ παραδείγματα, ποὺ ἐκάστοτε θὰ μᾶς παρουσιάζῃ.

Σήμερα λοιπὸν ὁ λόγος περὶ προσευχῆς. Τί εἶναι ἡ προσευχή; Μεγάλο τὸ θέαμα, ἀσύλληπτο καὶ ἀκατάληπτο γιὰ τὸ στενὸ ἀνθρώπινο μυαλό. Προσευχὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ τιμή, τὴν ὁποίαν ἔχουν μόνον οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἄνθρωποι, νὰ χτυποῦνε ὅποτε θέλουν τὴν πόρτα τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιόν Του καὶ Ἐκεῖνος νὰ τοὺς δέχεται σὲ ἀκρόασι σὲ κάθε στιγμή, χωρὶς διατυπώσεις... Κι' ἔχει δικαίωμα ὁ κάθε ἄνθρωπος νὰ μιλήσῃ στὸ Θεὸ καὶ ὁ πλέον ἄσημος, ἔστω κι' ἂν εἶναι ὁ Λάζαρος τῆς Παραβολῆς. Ἀλλὰ καὶ ἁμαρτωλὸς ἂν εἶναι, καὶ πάλιν ὁ Θεὸς τὸν δέχεται νὰ τοῦ μιλήσῃ ὅπως ἐδέχθη τὴν πόρνη καὶ τὸν λησταὶ ἐπάνω στὸ Σταυρὸ ἢ ὅπως ἐδέχθη τὸν ἁμαρτωλὸ Τελώνη τῆς σημερινῆς Παραβολῆς.

Δέχεται λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸν κάθε ἄνθρωπον καὶ ἀκούει τὴν προσευχή του σὲ κάθε στιγμή· καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι, ποὺ ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπο ὑπεράνω ὅλων τῶν ὑλικῶν δημιουργημάτων, τὸν σηκώνει ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν καὶ τὸν ἀνεβάζει στὸ θρόνο τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον μόνοι οἱ στρατιὲς τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων ὑπάρχουν, οἱ ὁποῖες ἀενάως δοξολογοῦν τὴν ἀπερίγραπτη τελειότητά Του. Καὶ ὅμως· τὴ στιγμή, ποὺ ἡ ψυχὴ τοῦ ὁποιουδήποτε ἀνθρώπου μεταρσιωθῆ στὸ Θεὸ καὶ θελήσῃ νὰ Τοῦ μιλήσῃ, τότε ὁ φιλάνθρωπος Κύριος, ποὺ εἶπε: «Κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται, ζητεῖτε καὶ εὑρήσεται, αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν» καὶ ὁ Ὁποῖος, σὲ ἄλλη περίπτωση, ἐδίδαξεν: «Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι», Αὐτὸς ὁ "Ἴδιος τείνει μὲ συμπάθεια τὸ θεϊκό του ἀφτὶ καὶ ἀνοίγει τὴν ἀπέραντη καρδιά Του γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν κάθε ἀνθρώπιον πόνο ἢ κι' ὅλους τοὺς πόθους τῶν ἀνθρώπων μαζί.

Πρὸς Αὐτὸν λοιπὸν μίλησε καὶ σύ, ἀδελφέ μου, στὴν κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς σου καὶ ζήτησέ Του, ὅ,τι θέλεις μὲ τὴ βεβαιότητα, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀγαθὸς Πατέρας, ποὺ σκορπίζει ἀδιακρίτως μὲ τὶς εὐλογίες Του εἰς ὁλόκληρον τὸν κοσμον, διακριτικῶς δὲ καὶ ἰδιοτέρως σὲ κείνους, ποὺ προσεύχονται ὅπως πρέπει. Καὶ τὸ τονίζουμε αὐτό, διότι ὅταν ἡ προσευχὴ δὲν εἶναι ἀξία καὶ ἁρμόζουσα στὸ τότε ἐπόμενον εἶναι νὰ καταντᾷ αἰτία κατακρίσεως καὶ τιμωρίας Μήπως δὲν ἔγινε τὸ ἴδιο μὲ τὸν Φαρισαῖο τῆς σημερινῆς Παραβολῆς; Ἐνῶ ἡ προσευχὴ τοῦ Τελώνη ἔγινε δεκτὴ καὶ τὸν ἐδικαίωσε; Ἀλλὰ γιατί; ποιὸ εἶναι τὸ πρῶτο καὶ βασικὸ στοιχεῖο, ποὺ καθιστᾶ τὴν προσευχὴ κατάλληλη καὶ εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τὸν Οὐράνιο Πατέρα;

Αὐτὸ εἶναι ἴσως, ποὺ μᾶς ἀφορᾶ πιὸ πολύ. Τὸ βασικὸ στοιχεῖο τῆς προσευχῆς γιὰ νὰ εἶναι κατάλληλη καὶ γιὰ νὰ γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεόν, εἶναι ἡ συναίσθησις. Πρέπει δηλαδὴ νὰ καταλαβαίνουμε στὴν κάθε στιγμὴ τῆς προσευχῆς μας, τί κάνουμε. Νὰ καταλαβαίνουμε: ἐνώπιον ποίου εὑρισκόμεθα, σὲ Ποιὸν μιλᾶμε, πῶς Τοῦ μιλᾶμε καὶ τί Τοῦ λέμε. Χρειάζεται λοιπόν, προτοῦ σηκώσουμε τὸ χέρι νὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΡΘΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΖΩΗ

Τοῦ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ Σ. ΣΕΡΕΤΗ, καθηγητοῦ

Κοντὰ στὴν αἵρεσι καὶ τὴν Πλάνη, τὸν διώκτη καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ ἀπολιτισμοῦ, τὴ σοφία τοῦ κόσμου καὶ τὸν «κοσμοκράτορα τοῦ αἰῶνος τούτου», ἔχει ὁ πιστὸς νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ κάποιον ἄλλο ἐχθρό. Καλεῖται νὰ πολεμήσῃ τὸν ἑαυτόν του! Βλέπετε, ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου στὸν πλανήτη μας εἶναι πορεία μέσα ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ τὴν ἁμαρτία Καὶ γιὰ καμμιὰ ἐποχὴ ἡ ἁμαρτία δὲν ἦτο ἀναχρονισμός. Ὑπῆρξε πάντοτε «εὐπερίστατος».

Μὲ τὴν συγκινητικὴ συμπαράστασι τοῦ «ὡρυομένου λέοντος», κατὰ τὴν ζωηρὴ παρομοίωσι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ποὺ περιπατεῖ «ζητῶν τίνα καταπιῇ», καὶ τὴν ἐσωτερικὴ παρόρμησι γιὰ τὸ κακὸ ἀπὸ τὸν «ἕτερον νόμον», ποὺ ἑδρεύει μέσα μας, ἔχει νὰ διεξαγάγῃ νὰ παλαίσῃ μὲ δύο κόσμους. Ἕνα ἐσωτερικὸ καὶ ἕνα ἐξωτερικὸ μέτωπο. Εἶναι ὁ πνευματικὸς ἀγὼν γιὰ τὴν ὑποταγὴ τῶν Παθῶν, ποὺ σκιρτοῦν καὶ ὁ ἀγὼν καὶ ἡ πάλη «πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις». Καὶ εἶναι δυνατὸν κάποτε νὰ σιγήσουν οἱ σάλπιγγες τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν εἰδώλων τοῦ κόσμου καὶ κατὰ τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς αἱρέσεως.

Ὁ ἀγὼν ὅμως κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὅσο πατᾶμε αὐτὸν τὸν πολυστένακτο πλανήτη, δὲν πρόκειται νὰ γνωρίσῃ παῦσι ἢ ἀνακωχὴ ἢ ἐκεχειρία. Γιατὶ τὰ μεγαλύτερα ἐμπόδια ὑπάρχουν στὸ βάθος τῆς ψυχῆς. Ἐκεῖ ὑπάρχουν οἱ ρίζες τῶν κλίσεων, τῶν ἐγωϊσμῶν, τῆς ἐμπαθείας, τοῦ φθόνου, τῆς ἀνειλικρινείας, τῆς ὑποκρισίας, τῆς φιληδονίας. Δὲν διεκήρυξεν ἡ Αὐτοαλήθεια ὅτι ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονηροί, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι»;

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει πάντα στὴν διάθεσι τοῦ ἀγωνιζομένου πιστοῦ τὸ πλούσιο ὁπλοστάσιο τῆς Χάριτος, ποὺ τοῦ προσφέρει τὰ ὅπλα τὰ δυνατὰ «πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων». Γιατὶ ἡ νίκη στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα, χωρὶς τὴν συνδρομὴ τοῦ θείου παράγοντος, εἶναι ἀδύνατος. Ἐκεῖνο τὸ «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» τοῦ Κυρίου ἔχει καθολικὴ ἰσχὺ καὶ σπουδαιότητα. Εἶναι ὁ λόγος, ποὺ κάμνει τὸν Παῦλο νὰ λέγῃ: «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ». Καὶ γιὰ νὰ ἐπαναλάβωμε τοὺς λόγους τοῦ Ντανιὲλ Ρόπς: «δὲν ὑπάρχει κανὲν πάθος, κανένα ἔνστικτον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ τεθῇ ὑπὸ χαλινόν». Ἀρκεῖ ὁ πιστὸς νὰ γρηγορῇ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων. Φθάνει νὰ ἀγωνίζεται!

★

Σὲ μερικὰ σύντομα σημειώματα ὑπογραμμίσαμε τὸ μεγάλο χρέος τοῦ πιστοῦ νὰ ἀγωνίζεται. Ὄχι, γιατὶ εἶναι ἄγνωστα πράγματα αὐτά. Ἀλλά, γιατὶ τὰ αὐτονόητα καὶ τὰ γνωστὰ εὔκολα λησμονοῦνται!

Στρατιώτης τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας εἶναι ὁ πιστός. Ὁ ἀγὼν συνυφαίνεται μὲ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Κατ' ἐξοχὴν ζωὴ στρατείας ἦτο καὶ τοῦ Χριστοῦ ἡ ζωή. Κορύφωμά της, ὁ Σταυρός. Θρίαμβός της, ἡ Ἀνάστασις, ποὺ ἐπετεύχθη ἡ μεγίστη νίκη μέσα στὴν παγκόσμιο Ἱστορία.

Ἀλλὰ ἡ οἰκείωσις τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀξιοποίησίς του ἀπὸ τὸν κάθε πιστό, προϋποθέτει προσωπικὴ συμμετοχὴ στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν μυστηριακὴ καὶ λατρευτικὴ ζωὴ καὶ ἁπλώνεται στοὺς θεοφιλεῖς ἀγῶνες ἐναντίον τῆς κοσμικῆς σοφίας, τῆς ἀπάτης τῶν αἱρέσεων, τῆς σοφιστικῆς πλάνης, τῆς «νεκρᾶς φθογγῆς τῶν φιλοσόφων», τῶν μηχανῶν τῶν κακοδόξων, τῶν καταφορικῶν ρευμάτων τοῦ ἀπολιτισμοῦ, τοῦ ἐσωτερικοῦ διεφθαρμένου «ἑτέρου νόμου».

Μὲ καρτερία καὶ προσοχὴ διεξάγεται ὁ ἀγών. «Ὡς ἀγαθὸς παίκτης ἀμετεώριστον ἔχε τὸ τῆς ψυχῆς βλέμμα. Σκέπε τὰ καίρια τῇ προβολῇ τῶν χειρῶν. Ἀτενὲς τὸ ὄμμα πρὸς τὸν ἀντίπαλον. Ἔστω. Ἐν τοῖς δρόμοις τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτείνου. Οὕτω τρέχε, ἵνα καταλάβῃς. Ἐν τῇ πάλῃ, τοῖς ἀοράτοις καταγωνίζου. Τοιοῦτον εἶναι διὰ βίου ὁ λόγος βούλεται, μὴ ἀναπεπτωκότα, μηδὲ καθεύδοντα, ἀλλὰ νηφότως καὶ ἐγρηγορήτως ἑαυτοῦ προεστῶτα». (Μ. Βασίλειος).

Ἀλλὰ καὶ τὰ τραύματα εἶναι ἀναπόφευκτα στὸ σῶμα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ἡ τελειότης ἀνήκει στὴν Κεφαλή. Τὸ σῶμα τὸ ἀπαρτίζουν ἄνθρωποι μὲ τὰ ἀνθρώπινα, τὰ πάρα πολὺ ἀνθρώπινα, μὲ τ